

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 marca 2017 roku, wydanym w sprawie sygn. akt XII GC 810/16 z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w A. o zapłatę kwoty 20.343,01 zł, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 4.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. zaskarżając go w całości.

Skarżąca zarzuciła wyrokowi:

I. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez brak odniesienia się do twierdzeń powódki, iż wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 5 lutego 2015r. sygn. akt XIII GC 1877/12 zastępujący oświadczenie woli powódki o dokonaniu odbioru robót wykonanych przez pozwaną na terenie inwestycji powódki położonej w Ł. przy ul. (...) polegających na usunięciu spoiny między płytami na tarasach, schodach, podestach po stronie północnej i południowej i położeniu spoiny na nowo z zapewnieniem szczelności i elastyczności połączeń wywołał skutki z chwilą uprawomocnienia się wyroku z uwagi na konstytutywny charakter, a przez to pozwana nie miała prawa do naliczenia odsetek ustawowych od należności głównej za okres poprzedzający uprawomocnienie się tego wyroku;

II. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- uznaniu, że pozwana dokonała skutecznego zaliczenia wpłaty dokonanej przez powódkę w dniu 25 marca 2016 roku w wysokości 40.000 zł na poczet należności ubocznej w sytuacji, gdy powyższa wpłata była odpowiedzią na wezwanie pozwanej do spełnienia świadczenia – należności głównej wynikającej z umowy zawartej między stronami w sprawie X GC 199/10 Sądu Okręgowego w Łodzi, w związku z czym powinna zostać w pierwszej kolejności zaliczona na poczet tej należności głównej oraz w sytuacji, gdy pozwana oświadczenie o zarachowaniu powyższej wpłaty na poczet należności ubocznej złożyła w odstępie czasu, który nie spełnia wymagań niezwłoczności,
- ustaleniu, że pozwana oświadczenie o zarachowaniu wpłaty powódki z dnia 25.03.2016r. w wysokości 40.000 zł złożyła w sposób niezwłoczny, w sytuacji gdy okres 1,5 miesiąca nie może być za taki uznany,
- braku wskazania, iż wpłata dokonana przez powódkę w dniu 25.03.2016r. w wysokości 40.000 zł była wykonana w odpowiedzi na wezwanie pozwanej z dnia 26.01.2016r. do realizacji wyroku, z którego treści wynika, iż pozwana domagała się zapłaty należności głównej,
- uznanie, iż oznaczenie przez powódkę w tytule przelewu kwoty 40.000 zł z dnia 25.03.2016r. sygn. akt XIII Ga 420/15 (XII GC 1877/12) nie było wystarczającym do stwierdzenia, że powódka dokonała zapłaty z zamiarem spełnienia należności głównej, w sytuacji gdy powyższe można wywieść choćby z faktu, iż zapłata ta była odpowiedzią na wezwanie pozwanej do realizacji wyroku, w którym to wezwaniu posłużono się w/w sygnaturami akt, a ponadto wskazuje na to także wysokość kwoty, której zapłaty dokonała powódka,
- sprzeczność istotnych ustaleń sądu z zebrany materiał dowodowy poprzez uznanie, że treść wniosku pozwanej z dnia 29.02.2016r. o nadanie klauzuli wykonalności ugodzie zawartej między stronami w sprawie X GC 199/10 przed Sądem Okręgowym w Łodzi w połączeniu z treścią pisma pozwanej z dnia 26.01.2016r. stanowiącego wezwanie do realizacji wyroku nie wskazują na to, iż pozwanej chodziło o zapłatę przez powódkę należności

głównej w sytuacji, gdy z twierdzeń zawartych w w/w pismach wprost wynika, że kwota 40.000 zł, której domagała się pozwana, była należnością główną

powyższe doprowadziło do stwierdzenia przez Sąd I instancji, iż pozwana skutecznie zaliczyła wpłatę powódki z dnia 25.03.2016r. w wysokości 40.000 zł na poczet należności ubocznej, a przez to do stwierdzenia, iż pozwana mogła egzekwować od powódki dalszą należność główną, co w konsekwencji skutkowało oddaleniem powództwa powódki;

III. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest:

- art. 64 k.c. poprzez błędną wykładnię i ograniczenie stwierdzenia, iż „orzeczenie sądu zastępuje oświadczenie woli w sensie, że wywołuje te same skutki, które wywołałoby oświadczenie woli zobowiązanego” nie wskazując, z jaką datą wywołuje skutki orzeczenie sądu i oświadczenie woli, które jest przez to orzeczenie zastępowane,
- art. 481 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy stan opóźnienia w zapłacie świadczenia pieniężnego, do którego spełnienia zobowiązano powódkę wyrokiem wydanym na podstawie art. 64 k.c., może nastąpić dopiero z chwilą uprawomocnienia się tego orzeczenia, gdyż wyrok ten ma skutki konstytutywne,
- art. 5 k.c. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy treść ugody była uzgadniana między profesjonalistami (pozwany nadto reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika) i pozwany miał wpływ na warunki podpisywanej ugody, w związku z czym mógł je uzgodnić w taki sposób, aby nie mieć problemu z uzyskaniem klauzuli wykonalności (z uwagi na nieprzedstawienie stosownego dokumentu) oraz by nie musieć liczyć się z konsekwencjami tego, że wyrok zobowiązujący do złożenia zastępczego oświadczenia woli wywołuje skutki dopiero od chwili jego uprawomocnienia się oraz poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy sam pozwany zachowuje się w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego poprzez postąpienie w sposób niezgodny z pierwotnym stanowiskiem reprezentowanym przez pozwanego co do tego, w jaki sposób będzie traktowana zapłata przez powódkę kwoty 40.000 zł i zaliczenie jej zamiast na poczet należności głównej na poczet należności ubocznej, które to zachowanie miało charakter podstępny.

Z ostrożności procesowej – na wypadek uznania, iż pozwana miała prawo naliczyć odsetki ustawowe za okres poprzedzający uprawomocnienie się wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie XIII GC 1877/12 – apelująca zarzuciła wyrokowi:

I. naruszenie przepisu art. 451 k.c. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, że strony swoimi działaniami wyłączyły jego zastosowanie i ustalono inny sposób zarachowania wpłat dokonywanych przez powódkę niż wynikający z treści tego przepisu, to jest, że wpłata dokonana przez powódkę w pierwszej kolejności zaliczona zostanie na poczet należności głównej, a także poprzez uznanie, iż zarachowanie wpłaty powódki na poczet odsetek ustawowych dokonane zostało przez pozwaną skutecznie,

II. naruszenie art. 65 k.c. poprzez niezastosowanie i przez to dokonanie wykładni oświadczeń pozwanej co do tego, jakiego rodzaju należności żądała od powódki w sytuacji, gdy okoliczności sprawy oraz zasady współzycia społecznego wskazują, iż pozwana domagając się od powódki zapłaty kwoty 40.000 zł dochodziła jej jako należności głównej, a zatem wpłata dokonana przez powódkę powinna być zarachowana na poczet tej należności.

Powołując się na te zarzuty skarżąca powódka wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 20.343,01 zł ,
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. jako bezzasadna podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa procesowego, a mianowicie przepisu art. 233 § 1 k.p.c., prowadzącego do błędnych ustaleń faktycznych.

Zarzut ten uznać należy za chybiony. Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. Ustalenia te dokonane zostały w oparciu o dowody przeprowadzone w pierwszej instancji, których ocena dokonana została bez przekroczenia ram swobodnej oceny dowodów zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Podkreślić należy, iż skuteczne zakwestionowanie tej swobody wymaga od skarżącego wykazania, że w następstwie istotnych błędów logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego albo też pominięcia dowodów prowadzących do wniosków odmiennych, niż przyjęte przez sąd orzekający, ocena dowodów była oczywiście błędna lub rażąco wadliwa. Bezspornym jest zatem, że skuteczność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. uzależniona jest od wykazania, iż sąd ten uchybił określonym zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego przy ocenie konkretnych dowodów, albowiem jedynie to może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Tym samym, niewystarczające jest przekonanie pozwanych o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów w sprawie i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu Okręgowego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, OSNC Nr 10 z 2000r. poz. 189 i wyrok z dnia 6 listopada 1998 r., III CKN 4/98).

Prawidłowe postawienie zarzutu z art. 233 § 1 k.p.c. wymagało zatem od skarżącej wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym upatruje wadliwą jego ocenę. Nie jest nim inna ocena tych samych dowodów przeprowadzona przez skarżącą. Jeśli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak również SN w wyroku z dn. 27.09.2002r, II CKN 817/00, Opubl: Legalis).

W ocenie Sądu Okręgowego powódka w treści swojej apelacji nie wykazała zaistnienia opisanych wyżej uchybień, a zatem nie dowiodła, iż doszło do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Podkreślić przy tym należy, iż apelacja powódki w zakresie powołanego wyżej zarzutu w istocie nie wskazuje na błędy w ustaleniach faktycznych będące następstwem naruszenia zasady swobody oceny dowodów. Rzekomo błędne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego odpowiadają bowiem temu, co powołuje apelująca w swej apelacji. Sąd Rejonowy ustalił bowiem, że pismem z dnia 26 stycznia 2016 roku pozwana zwróciła się do powódki o wykonanie ugody zawartej w dniu 15 grudnia 2010 roku i o zapłatę kwoty 40.000 zł w terminie 7 dni od doręczenia wezwania oraz że powódka w dniu 25 marca 2016 roku wpłaciła tę kwotę na wskazany w powyższym piśmie rachunek bankowy pozwanej wskazując w tytule przelewu sygnatury akt XIII Ga 420/15 i w nawiasie XII GC 1877/12. Ustalenia sądu obejmują też – zgodnie ze stanowiskiem apelującej – stwierdzenie, że w dniu 25 marca 2016 roku pozwana złożyła wniosek o nadanie klauzuli wykonalności ugodzie z dnia 15 grudnia 2010 roku na pkt 3b w zakresie kwoty 40.000 zł. Ustaleniom tym powódka – w ramach zgłoszonego zarzutu naruszenia prawa procesowego – nadaje jednak odmiennego znaczenia prawnego. W istocie więc zarzut ten stanowi zarzut naruszenia prawa materialnego, a nie prawa procesowego i w taki sposób został oceniony.

Zanim omówione zostaną zarzuty naruszenia prawa materialnego wskazać jeszcze należy na niezasadność zarzutu nierozpoznania istoty sprawy poprzez nieodniesienie się do twierdzeń strony powodowej co do konstytutywnego charakteru wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygn. akt XIII GC 1877/12 zastępującego oświadczenie woli powódki.

Zarzutu tego nie sposób podzielić. Sąd Rejonowy bowiem wydając orzeczenie określonej treści – oddalając żądanie strony powodowej – dał wyraz swemu stanowisku co do zasadności roszczenia zgłaszanego przez tę stronę, a zatem i zgłaszanym przez stronę zarzutom dotyczącym możliwości naliczania odsetek ustawowych od kwoty 40.000 zł od daty poprzedzającej uprawomocnienie się wyroku w sprawie o sygnaturze akt XIII GC 1877/12 zastępującego oświadczenie woli powódki.

W tym miejscu wypada wszakże wskazać na błędne rozumienie przez apelującą istoty konstytutywności wyroku wydanego w oparciu o przepis art. 64 k.c. i odpowiadający mu przepis art. 1047 § 1 k.p.c. Jak się bowiem wydaje - na podstawie twierdzeń podnoszonych przez powódkę - konstytutywny charakter wyroku sądu zastępującego oświadczenie woli pojmuje ona jako powstanie z chwilą uprawomocnienia się takiego wyroku po stronie podmiotu, którego oświadczenie woli jest nim zastępowane, obowiązku objętego treścią tego wyroku. Innymi słowy, zdaniem skarżącej, oświadczenie woli zastępowane wyrokiem sądu powstaje dopiero z chwilą uprawomocnienia się tego wyroku. Tymczasem przepis art. 64 k.c. nie stanowi samoistnej podstawy kreowania obowiązku złożenia oznaczonego oświadczenia woli, lecz jest prawną podstawą przymusowej realizacji tego obowiązku wynikającego z innych źródeł i określa skutki prawne wynikające ze stwierdzenia istnienia takiego obowiązku. Zobowiązanie do złożenia przez pozwanego postulowanego przez powoda oświadczenia woli może wynikać ze źródeł o różnym charakterze, a więc z ważnej czynności prawnej lub innego źródła zobowiązania, w tym przepisu ustawy, których zbadanie i ocena jest obowiązkiem sądu rozstrzygającego o tym żądaniu. Orzeczenie sądu stwierdzające po stronie pozwanego obowiązek skierowania do powoda określonej treści oświadczenia woli ma zatem charakter konstytutywny w tym sensie, że nie tylko stwierdza, jakiej treści wolę pozwany ma obowiązek ujawnić, ale także zastępuje go w realizacji tego obowiązku poprzez wprowadzoną w art. 64 k.c. w związku z art. 1047 § 1 k.p.c. fikcję prawną, że zobowiązany złożył oświadczenie o treści wynikającej z prawomocnego orzeczenia. Nigdy jednak wyrok sądowy stwierdzający obowiązek złożenia określonej treści oświadczenia woli nie tworzy takiego oświadczenia w tym sensie, że dopiero wyrok ten jest źródłem tego oświadczenia woli. Obowiązek złożenia oświadczenia woli musi bowiem wynikać z innego źródła, np. ważnej czynności prawnej.

W świetle powyższych rozważań za niezasadne uznać również należało zarzuty naruszenia prawa materialnego, to jest przepisu art. 64 k.c. i przepisu art. 481 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

Skoro oświadczenie woli zastępowane wyrokiem sądu dotyczy zobowiązania strony wynikającego z innego, wcześniejszego źródła, to skutki prawne niewykonania tego zobowiązania oceniane są według warunków istotnych dla tego zobowiązania, a nie dla daty wydania wyroku zastępującego oświadczenie woli strony stosunku prawnego.

W przedmiotowej sprawie nie może budzić wątpliwości, że źródłem zobowiązania powódki do złożenia oświadczenia woli o dokonaniu odbioru robót wykonanych przez (...)sp. z o.o. na terenie inwestycji powódki położonej w Ł. przy ul. (...) polegających na usunięciu spoiny między płytami na tarasach, schodach, podestach po stronie północnej i południowej i położeniu spoiny na nowo z zapewnieniem szczelności i elastyczności połączeń była ugoda sądowa zawarta przez strony w dniu 15 grudnia 2010 roku w sprawie Sądu Okręgowego w Łodzi sygn. akt X GC 199/10. W ugodzie tej strony określiły zarówno termin wykonania pewnych prac naprawczych przez pozwaną, jak i sposób i termin zapłaty przez powódkę określonych środków pieniężnych na rzecz pozwanej. Treść ugody nie pozostawia też wątpliwości, że zapłata przez powódkę na rzecz pozwanej kwoty 80.000 zł wskazanej w punkcie 3b ugody uzależniona została od odbioru przez powódkę robót naprawczych wykonanych przez pozwaną. Poza sporem pozostaje też, że powódka nie złożyła oświadczenia woli o odbiorze tych robót i oświadczenie powódki zastąpione zostało powyższym wyrokiem sądowym wydanym na podstawie art. 64 k.c. w związku z art. 1047 § 1 k.p.c. w sprawie sygn. akt XIII GC 1877/12. Wyrok ten poprzedzony został zbadaniem stosunku prawnego, który stanowił źródło obowiązku powódki do złożenia takowego oświadczenia woli. Badanie to zaś doprowadziło sąd w sprawie sygn. akt XIII GC 1877/12 do ustalenia, że powodowa spółka bezpodstawnie odmawiała złożenia przedmiotowego oświadczenia, stąd zaistniała konieczność zastąpienia go stosownym wyrokiem sądowym. Sąd Okręgowy podziela przy tym pogląd Sądu I instancji, iż przedmiotowe oświadczenie, niezbędne dla rozpoczęcia biegu terminu do zapłaty brakującej kwoty 40.000 zł, powódka winna złożyć w dniu 14 października 2011 roku, kiedy to pozwana przedstawiła jej zakończone prace do

odbioru. Od tej daty rozpoczął więc bieg wynikający z ugody czternastodniowy termin do uiszczenia brakującej kwoty 40.000 zł. Termin ten upłynął w dniu 28 października 2011 roku i wobec jego upływu powódka pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem swojego świadczenia. Upływ terminu w tej konkretnej dacie nie może budzić wątpliwości, gdyż w innym wypadku sąd w sprawie sygn. akt XIII GC 1877/12 nie wydałby wyroku zastępującego oświadczenie woli powódki o odbiorze robót, których dotyczyła przedmiotowa zapłata. Uprawnienie strony pozwanej do naliczenia odsetek ustawowych od powyższej daty od nieterminowej zapłaty kwoty 40.000 zł znajdowało więc oparcie w treści art. 481 § 1 k.c. i Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował powyższy przepis do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Pozostałe zarzuty naruszenia prawa materialnego, w tym także te zawarte w ramach pierwszej podstawy apelacyjnej, również nie zasługują na uwzględnienie.

Podzielić należy zapatrywanie Sądu I instancji, iż niezależnie od wskazania przez powódkę w tytule zapłaty kwoty 40.000 zł sygnatury akt sprawy, w której nakazano jej złożenie określonego oświadczenia woli, strona pozwana mogła zaliczyć tę zapłatę w pierwszej kolejności na należności uboczne związane z przedmiotową kwotą, czyli odsetki ustawowe. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepis art. 451 § 1 k.c. Wbrew stanowisku apelującej wskazanie w tytule zapłaty konkretnej należności głównej nie pozbawia wierzyciela możliwości zaliczenia otrzymanego świadczenia najpierw na związane z tą należnością świadczenia uboczne, nawet jeśli wezwanie do zapłaty – tak jak w przedmiotowej sprawie – obejmowało tylko żądanie zapłaty kwoty głównej. Z tego względu te rozbudowane wywody apelacji dotyczące interpretacji wezwania do zapłaty oraz działań strony powodowej w następstwie tego wezwania pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Zdecydowanego podkreślenia wymaga, że wierzyciel zawsze może zaliczyć otrzymane świadczenie pieniężne w pierwszej kolejności na związane z tym świadczeniem należności uboczne, np. odsetki, choćby dłużnik w tytule zapłaty wskazał, iż świadczy na poczet należności głównej. Oczywiście wierzyciel może zrezygnować z przysługujących mu należności ubocznych i żądać wyłącznie należności głównej. Podzielić jednak należy zapatrywanie Sądu Rejonowego, że w przedmiotowej sprawie powódka nie zdołała wykazać, iż pozwana zrezygnowała ze służących jej odsetek ustawowych od nieuiszczonej w terminie kwoty 40.000 zł. Za rezygnację taką nie sposób uznać samego wezwania do zapłaty obejmującego rzeczywiście wyłącznie należność główną wynikającą z zawartej ugody.

Nie sposób również zgodzić się z apelującą, iż tytuł wykonawczy, który ostatecznie pozwana uzyskała, obejmował wyłącznie należność główną. Treść tytułu egzekucyjnego nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Z treści ugody wynika, że zapłata kwoty wskazanej w punkcie 3b (kwoty 80.000 zł) obejmuje również odsetki ustawowe od tej kwoty, jeśli dłużnik opóźni się w spełnieniu swego świadczenia. Tytuł wykonawczy wydany został pozwanej na punkt 3b ugody z ograniczeniem do kwoty 40.000 zł, ale w zakresie należności głównej, co nie może dziwić, skoro powódka wcześniej spełniła część swego świadczenia objętego tym punktem ugody i dobrowolnie zapłaciła na rzecz pozwanej kwotę 40.000 zł. W tej sytuacji występowanie przez pozwaną o nadanie klauzuli wykonalności na całą kwotę objętą punktem 3b ugody było zbędne. Ograniczenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności do kwoty 40.000 zł oznaczało wszakże jedynie ograniczenie w zakresie należności głównej, a nie rezygnację z odsetek ustawowych należnych od tej kwoty w przypadku uchybienia terminowi jej płatności.

Odnosnie naruszenia przepisu art. 5 k.c. wskazać jedynie należy, iż regulacja ta nie znajdowała w ogóle uzasadnienia w stanie faktycznym niniejszej sprawy. W tym więc sensie Sąd Rejonowy – odwołując się do tej regulacji – naruszył prawo materialne. Pozostaje to jednak bez żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Podsumowując, mając za podstawę rozstrzygnięcia ustalone przez siebie fakty Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej ich oceny prawnej, którą to ocenę Sąd Okręgowy w pełni podziela. Tym samym podniesione w apelacji powódki zarzuty naruszenia prawa materialnego – poza zarzutem naruszenia przepisu art. 5 k.c. – pozostają całkowicie chybione.

Z tych względów apelacja powódki jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. Ponieważ powódka przegrała swoją apelację, zobowiązana jest na żądanie przeciwnika do zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego, co wyraża się kwotą 1.800 zł zasądzoną w punkcie II. wyroku.

Jolanta Jachowicz Iwona Godlewska Bartosz Kaźmierak